

FI 2017:10

Frida-Louise Göransson, Fredrik Bystedt

Promemoria om Resolutionsmekanismens regelverk

1.1 Inledning

Denna promemoria¹ beskriver de huvudsakliga delarna i Resolutionsmekanismen:

- EU:s befogenhet (1.2),
- vilka institut som omfattas (1.3),
- hur de olika institutionerna och andra organ är organiserade (1.4),
- allmänna principer (1.5),
- beslutsfattande (1.6),
- oberoende (1.7),
- förvaltningsrättsliga principer, rättssäkerhet, ansvarsutkrävande och öppenhet (1.8),
- samarbete (1.9),
- resurser (1.10) och
- resolutionsfinansiering (1.11).

Den s.k. SRM-förordningen etablerar den gemensamma resolutionsmekanismen (Resolutionsmekanismen) och är därmed del av det s.k. bankunionsregelverket som tillämpligt i bankunionens deltagande medlemsstater.² Det gemensamma regelverket däremot, tillämpas i alla EU:s medlemsstater.³ I detta regelverk ingår krishanteringsdirektivet (med

¹ Promemorian utgör en sammanställning av de bestämmelser som framgår i EU:s rättsakter inkl. arbetsordningar, uppförandekod mm. Sammanställningen utgör inte en komplett bild av regelverket som kan komma att förändras, bl.a. mot bakgrund av domar från EU-domstolen. Författarna står för eventuella fel som kan förekomma i texten. Se även Promemoria om Tillsynsmekanismens regelverk (PM SSM).

² Europaparlamentet och rådets förordning (EU) nr 806/2014 av den 15 juli 2014 om fastställande av enhetliga regler och ett enhetligt förfarande för resolution av kreditinstitut och vissa värdepappersföretag inom ramen för en gemensam resolutionsmekanism och en gemensam resolutionsfond och om ändring av förordning (EU) nr 1093/2010.

³ Europaparlamentets och rådets direktiv nr 2014/95 av den 15 maj 2014.

tillhörande genomförandeakter och delegerade akter) som tillsammans med SRM-förordningen utgör Resolutionsmekanismens två viktigaste verktyg.⁴ Som framgår i PM SSM tillämpar Tillsynsmekanismens organ och institutioner andra delar av det gemensamma regelverket och bankunionsregelverket samtidigt som bankunionsregelverket vad avser resolution och tillsyn är länkat. Ett deltagande i Tillsynsmekanismen innebär ett deltagande i Resolutionsmekanismen.

Tillämpningen av krishanteringsdirektivet utförs av en resolutionsmyndighet på EU-nivå; Resolutionsnämnden (*Single Resolution Board*, SRB), tillsammans med de nationella resolutionsmyndigheterna i de deltagande medlemsstaterna. Ett andra ben i SRM-förordningen är upprättandet av en gemensam resolutionsfond, (*Single Resolution Fund*, SRF, Resolutionsfonden). Resolutionsfonden är tänkt att kunna finansiera de kostnader som uppstår i samband med resolution och kommer, efter en infasningsperiod, ersätta de nationella resolutionsfonder som regleras i krishanteringsdirektivet. SRB är formellt en s.k. EU-byrå (eng. *agency*) och är, till skillnad från ECB, inte en EU-institution. SRB, som har sitt säte i Bryssel, påbörjade sitt arbete i januari 2015. Resolutionsfonden är i funktion sedan januari 2016.

1.2 EU:s befogenhet för resolution

EU:s befogenhet för resolution kommer till uttryck i SRM-förordningen som har artikel 114 i EUF-fördraget som rättslig grund. Artikeln möjliggör för EU:s lagstiftare dvs. rådet och Europaparlamentet, att anta bestämmelser för att få hela EU:s inre marknad att fungera bättre. Resolutionsbefogenheten har, tillsammans med tillsynsbefogenheten till syfte att åstadkomma likvärdiga konkurrensvillkor på den inre marknaden för finansiella tjänster. För att uppnå detta innehåller SRM-förordningen enhetliga resolutionsregler och villkor för finansiering av resolution. Förordningen kompletteras med ett internationellt avtal som upprättar Resolutionsfonden⁵ eftersom EUF-fördraget i nuvarande lydelse inte möjliggör en fondlösning. Artikel

⁴ Europaparlamentets och rådets direktiv 2013/36/EU av den 26 juni 2013 om behörighet att utöva verksamhet i kreditinstitut och om tillsyn av kreditinstitut och värdepappersföretag (kapitaltäckningsdirektivet) Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 575/2013 av den 26 juni 2013 om tillsynskrav för kreditinstitut och värdepappersföretag (tillsynsförordningen) Europaparlamentets och rådets direktiv 2014/49/EU av den 16 april 2014 om insättningsgarantisystem (insättningsgarantidirektivet) Europaparlamentets och rådets direktiv 2013/36/EU av den 26 juni 2013 om behörighet att utöva verksamhet i kreditinstitut och om tillsyn av kreditinstitut och värdepappersföretag (betaltjänstdirektivet).

⁵ <http://register.consilium.europa.eu/doc/srv?l=EN&f=ST%208457%202014%20INIT>

114 kan inte tillämpas för avgifter och skatter och andra fördragsartiklar innehåller liknande begränsningar för EU-lagstiftaren. Exempelvis innebär artikel 123 i EUF-fördraget att ECB och nationella centralbanker i hela EU inte får ge kredit eller övertrassera konton för offentliga organ i unionen eller medlemsstaterna. Det ska därmed vara omöjligt att finansiera underskott i de offentliga finanserna genom krediter från ECB och de nationella centralbankerna. EUF-fördraget slår även fast en princip om eget ansvar för offentliga finanser. Principen innebär att vare sig EU eller en medlemsstat får ansvara för eller åta sig förpliktelser som ingåtts av den offentliga sektorn i en medlemsstat. Det är därmed omöjligt att garantera andra medlemsstaters skulder eller att överta dem.⁶

Under förhandlingen av förslaget som utmynnande i SRM-förordningen och det internationella avtalet om Resolutionsfonden diskuterades länge hur finansiering av avveckling skulle kunna rymmas inom nuvarande fördrag. Till sist valdes metoden att reglera formerna för finansiering av Resolutionsfonden i ett internationellt avtal utanför EU-fördraget medan reglerna för hur Resolutionsfonden kan användas ingår i SRM-förordningen.

Övergripande kan även nämnas att förordningens utformning av bl.a. beslutsförfaranden (och därmed befogenhetsfördelning mellan EU-institutionerna rådet och kommissionen jämfört med resolutionsnämnden) har till syfte att respektera EU-fördragets krav på beslutsdelegering och ansvarsutkrävande.⁷

1.2.1 Resolutionsmekanismens geografiska omfattning

Alla EU:s medlemsstater som deltar i bankunionen omfattas av SRM-förordningens formella regler. Det innebär att berörda myndigheter i dessa medlemsstater är underkastade de beslut som fattas av Resolutionsnämnden, kommissionen och i förekommande fall av rådet. Alla medlemsstater som ingår i bankunionen deltar även i samarbete i Resolutionsfonden genom att de ratificerat det internationella avtalet.

⁶ Artikel 125 i EUF-fördraget. Ännu ett exempel är artikel 124 i EUF-fördraget som innebär ett förbud mot att ge offentliga organ i unionen eller medlemsstaterna positiv särbehandling hos finansinstitut.

⁷ Artikel 10 i EU-fördraget.

1.2.2 Resolutionsmekanismens materiella omfattning

De materiella reglerna för resolution,⁸ krishanteringsdirektivet, gäller för alla EU:s medlemsstater. Eftersom direktivet i vissa delar inte kräver fullständig harmonisering kan medlemsstaterna i viss utsträckning välja hur de genomför reglerna. Direktivet kompletteras kontinuerligt av rättsligt bindande delegerade akter och genomförandeakter som antas av kommissionen efter förslag från den europeiska bankmyndigheten (Eba) om i sin tur även presenterar vägledning och rekommendationer. I bankunionen är det Resolutionsnämnden som tillämpar krishanteringsdirektivet (och SRM-förordningen) samt nationell lagstiftning som genomför krishanteringsdirektivet.

1.3 Institut⁹ som omfattas av Resolutionsmekanismen

Den gemensamma resolutionsmekanismen omfattar alla kreditinstitut i de deltagande medlemsstaterna.¹⁰ Resolutionsnämnden är direkt ansvarig för resolutionsarbetet för betydande banker som omfattas av Tillsynsmekanismen. Därutöver omfattas moderföretag (inbegripet finansiella holdingbolag och blandade finansiella holdingbolag) som omfattas av ECB:s gruppbaseade tillsyn samt värdepappersföretag och finansiella institut när dessa omfattas av ECB:s gruppbaseade tillsyn.¹¹ Resolutionsnämnden är resolutionsmyndighet för:

- De enheter som inte utgör en del av en koncern och för koncerner som bedöms vara betydande¹² och
- Andra gränsöverskridande koncerner där både moderföretag och åtminstone ett dotterbolag är etablerat i minst två olika deltagande medlemsstater.¹³

Innebörden i att Resolutionsnämnden är resolutionsmyndigheten är att den är ansvarig för att utarbeta resolutionsplaner och anta alla beslut

⁸ Materiella regler är t.ex. villkor för tillstånd medan formella regler handlar om förfaranden.

⁹ Institut att användas som ett samlande begrepp för de företag som omfattas av bankunionsregelverket och det gemensamma regelverket.

¹⁰ Artikel 2a i SRM-förordningen.

¹¹ Art. 2, b-c i SRM-förordningen.

¹² Art. 7.2a i SRM-förordningen. SRB är således resolutionsmyndighet för betydande grupper (koncerner), dvs. moderbolaget och dess dotterbolag och för enheter, som inte tillhör en grupp (koncern) men som ändå betraktas som betydande enligt de kriterier som slås fast i SSM-förordningen (1024/2013), art. 6.4.

¹³ Art. 7.2b i SRM-förordningen.

relaterade till dessa institut. De nationella resolutionsmyndigheterna är ansvariga för och ska utföra uppgifter relaterade till alla andra institut (som omfattas av resolutionsregelverket).¹⁴ I det följande kommer Institut att användas som ett samlande begrepp för de företag som omfattas av gemensam tillsyn.

1.4 Organisation

När Resolutionsmekanismen förhandlades fram var intentionen att tilldela Resolutionsnämnden en befogenhet som skulle möjliggöra ett så självständigt beslutsfattande som möjligt.¹⁵ EU-fördragens institutionella krav och möjlighet till politiskt ansvarsutkrävande innebar dock att kommissionen, och i ett antal fall även rådet, behöver vara de instanser som antar de slutgiltiga besluten. Detta gäller särskilt när Resolutionsfondens medel används eftersom beslutsfattandet innebär en skönsmässig bedömning vilket endast kan utföras av en EU-institution. Resonemanget har sin grund i en dom från EU-domstolen i målet Meroni¹⁶ och går under namnet Meroniprincipen. Den innebär att beslut som innebär en bred bedömningsfrihet och medför användning av ett politiskt tolkningsutrymme får endast fattas av de organ som enligt EU:s fördrag betecknas som EU:s institutioner. EU:s institutioner, är enligt artikel 13 i EU-fördraget: Europaparlamentet, Europeiska rådet, rådet, kommissionen, EU-domstolen, ECB och Europeiska revisionsrätten. Varken Tillsynsnämnden eller Resolutionsnämnden är institutioner och deras möjlighet att fatta beslut är därmed begränsad.

1.4.1 Resolutionsnämnden

Det är Resolutionsnämndens övergripande uppgift att tillämpa EU:s regelverk för krishantering. Resolutionsnämnden tillämpar krishanteringsdirektivet så som det har genomförts i nationell lagstiftning i

¹⁴ Art. 7.3 i SRM-förordningen.

¹⁵ Kommissionens förslag KOM (2013) 520.

¹⁶ Utdrag ur den s.k. *Meroni-domen*: "Följderna av en delegering av befogenheter skiljer sig markant åt, beroende på om den avser klart avgränsade verkställande befogenheter, vilkas användning därigenom är föremål för sträng kontroll med hjälp av objektiva kriterier fastställda av den delegerande myndigheten, eller om den avser diskretionär befogenhet som innebär en vidsträckt bedömningsfrihet och som i den praktiska användningen kan ge uttryck för en verklig ekonomisk politik". Dom av den 13 juni 1958, Meroni mot Höga myndigheten, 9/56, ECLI:EU:C:1958:7. EU-domstolen har exempelvis slagit fast att den bedömning som Esma kan göra inom ramen för sin befogenhet att begränsa eller förbjuda viss finansiell aktivitet inte innebär ett politiskt tolkningsutrymme, utan endast tillämpning av väl definierade regler, som dessutom endast kan göras gällande inom en avgränsad tidsperiod. Dom av den 22 januari 2014, Förenade kungariket mot Europaparlamentet och rådet, C-270/12, ECLI:EU:C:2014:18.

de deltagande medlemsstaterna. Direktivet ger emellertid utrymme för medlemsstaterna att anpassa reglerna till nationella förhållanden. En centralisering av tillämpningen av krishanteringsdirektivet till en gemensam resolutionsnämnd är därför ett sätt att skapa en mer enhetlig tillämpning i de medlemsstater som omfattas av Resolutionsmekanismen.

Nämndens förvaltning och ledning utförs i en plenarsession, en verkställande session, av en ordförande och ett sekretariat. Det är ordföranden som företräder nämnden.

Urvalsförfarande för ordförande, vice ordförande och de fyra permanenta ledamöterna

Ordförande, vice ordförande och de fyra ledamöterna i den verkställande sammansättningen utses i ett öppet urvalsförfarande där Europaparlamentet och rådet kontinuerligt ska hållas informerade.¹⁷ De utses utifrån meriter, kompetens, kunskap om bank- och finansfrågor samt erfarenhet inom finansiell tillsyn och reglering samt bankresolution. Mandatperioden är fem år och kan inte förlängas.¹⁸ De utses av rådet efter godkännande av Europaparlamentet på förslag från kommissionen. Rådet fattar sitt beslut med kvalificerad majoritet. Samma förfarande tillämpas för det fall det bedöms att någon av ledamöterna, ordförande eller vice ordförande allvarligt försummat sina uppgifter. Rådet och Europaparlamentet kan i en sådan situation uppmana kommissionen att föreslå att ordföranden ska skiljas från sina uppgifter. De ledamöter som företräder de nationella resolutionsmyndigheterna har utsetts av respektive myndighet och kan avsättas genom deras respektive myndighet. Se även avsnitt 1.8 om oberoende och ansvarsutkrävande.

Den verkställande sessionen

I nämndens verkställande session deltar nämndens ordförande, vice ordförande och fyra permanenta ledamöter samt. Även berörd(-a) nationella resolutionsmyndighet(-er) deltar.¹⁹ Även en ledamot från en nationell resolutionsmyndighet i en medlemsstat där dotterföretag eller andra banker som omfattas av koncerntäckande tillsyn är etablerade får delta. Därutöver finns även en möjlighet för nationell resolutionsmyndighet i en medlemsstat

¹⁷ Artikel 56 i SRM-förordningen.

¹⁸ Ett undantag finns för den första ordföranden som utses för tre år med möjlighet till fem års förlängning, artikel 56 i SRM-förordningen.

¹⁹ Artikel 53 i SRM-förordningen.

som inte har euron som valuta att delta. En sådan medlemsstat kan bjudas in som observatörer vid överläggning om en koncern som har dotterföretag och betydande filialer i en medlemsstat som inte deltar i bankunionen.²⁰ Nämnden, i sin verkställande session, ska som utgångspunkt fatta resolutionsbeslut med konsensus. För det fall detta inte kan uppnås sker omröstning på initiativ av ordföranden eller av två ledamöter med rösträtt. Ett beslut är antaget när en enkel majoritet av ledamöterna ger sitt stöd till antagande. Vid lika röstetal har ordföranden utslagsröst.²¹ Om det inte går att uppnå konsensus mellan alla ledamöter kan beslut fattas med enkel majoritet där ordföranden och heltidsledamöterna står bakom beslutet.²²

Nämnden sammanträder enligt förordningen i sin verkställande session så ofta det krävs, på initiativ av ordföranden eller på begäran av någon av ledamöterna. ECB och kommissionen har permanenta observatörsposter med rätt att delta i debatterna och tillgång till alla dokument.²³ Eba kan bjudas in som observatör.

Plenarsessionen²⁴

När nämnden sammanträder i plenum deltar en person från respektive deltagande medlemsstats resolutionsmyndighet med rösträtt. Nämnden sammanträder i plenum minst två gånger per år. Sammanträden kan äga rum oftare på begäran av ordföranden eller minst en tredjedel av ledamöterna. Även en företrädare för kommissionen kan begära att ett möte sammankallas. För det fall nämndens ordförande anser att detta inte är nödvändigt måste denne förklara skriftligt varför ett sammanträde inte behöver sammankallas.²⁵ Beslut om arbetsordning, budget, arbetsprogram, investeringar och personalfrågor tas i plenarsessionen. Vad gäller beslut om resolutionsordning (se avsnitt 1.6.6) så antas de av den verkställande sessionen men plenarsessionen ska hållas informerad.²⁶

Beslut om utnyttjande av Resolutionsfonden

²⁰ Artikel 53.1 i SRM-förordningen.

²¹ Artikel 55.3 i SRM-förordningen.

²² Artikel 55.1 och 55.2 i SRM-förordningen.

²³ Artikel 43.3 i SRM-förordningen.

²⁴ Artikel 43 i SRM-förordningen.

²⁵ Arbetsordning för plenarsessionen, artikel 7.4.

²⁶ Artikel 54.4 i SRM-förordningen.

Plenarsessionen har befogenhet att fatta beslut om att Resolutionsfonden ska användas. Det är fallet när stöd från Resolutionsfonden utöver ett tröskelvärde på 5 miljarder EUR krävs till en specifik resolutionsåtgärd.²⁷ När Resolutionsfonden ska användas till likviditetsstöd ska beslut fattas av plenarsessionen vid ett tröskelvärde på 10 miljarder euro.

Beslutsförfarandet inleds med att den verkställande sammansättningen lägger fram ett förslag till resolutionsordning inför plenum. Beslutet är fattat om ingen ledamot inom tre timmar begärt att ett möte i plenum ska äga rum för att diskutera utkastet. För det fall ett sammanträde i plenum äger rum ska beslutet antas där. Omröstning sker med enkel majoritet av nämndens ledamöter som representerar minst 30 procent av bidragen till fonden. Varje röstberättigad ledamot har en röst och ordföranden har utslagsröst vid lika röstetal.²⁸

För det fall Resolutionsfonden använts kan plenarsessionen besluta att utvärdera de resolutionsverktyg som tillämpas. De har även befogenhet att ge den verkställande sessionen de riktlinjer som den sedan ska följa vid kommande resolutionsbeslut.²⁹

Det är slutligen även plenarsessionen som beslutar om

1. efterhandsbidrag,³⁰
2. frivillig utlåning mellan olika finansieringsarrangemang,³¹
3. alternativ finansiering³² samt
4. nationella finansieringsarrangemangs ömsesidighet som överstiger utnyttjandet av de finansiella medel som finns tillgängliga i fonden.³³

I alla dessa ovan nämnda fall är ett beslut antaget om det stöds av två tredjedelar av nämndens ledamöter som representerar minst 50 procent av

²⁷ Artikel 50.1 c i SRM-förordningen.

²⁸ Artikel 52.2 i SRM-förordningen.

²⁹ Artikel 50.1 d) i SRM-förordningen. Endast för de fall när det sammanlagds nettoutnyttjandet under de senaste 12 på varandra följande månaderna når tröskelvärdet 5 miljarder EUR.

³⁰ Artikel 71 i SRM-förordningen.

³¹ Artikel 72 i SRM-förordningen.

³² Artikel 73 och 74 i SRM-förordningen.

³³ Artikel 78 i SRM-förordningen.

bidragen under den övergångsperiod på åtta år tills Resolutionsfonden är helt ömsesidig. Efter dessa åtta år fattas beslut med två tredjedelars majoritet av nämndens ledamöter som representerar minst 30 procent av bidragen.³⁴

Omröstning kan äga rum när två tredjedelar av Resolutionsnämndens ledamöter med rösträtt är närvarade.³⁵ För det fall quorum inte uppfyllts kan ordförande skjuta upp mötet. Quorumregeln kan även sättas ur spel i en nödsituation. För det fall detta quorum inte kan nås kan ett extraordinärt möte sammankallas där quorumregeln inte tillämpas.³⁶

1.4.2 Rådet och kommissionens roll

Eftersom beslut som innebär skönsmässiga bedömningar endast kan fattas av EU:s institutioner har framförallt kommissionen men även rådet en viktig roll i beslutsfattandet vad avser resolution. I de fall rådet involveras har det möjlighet att invända mot ett beslut om resolution. Ett sådant beslut fattas med enkel majoritet vilket förklaras av att beslutet är ett s.k. genomförandebeslut.³⁷

Rådet (Ekofin) kan sammanträda genom ordinarie sammanträde på plats eller genom skriftligt förfarande. Tillämpning av ett skriftligt förfarande ska först godkännas av rådet, med enhälligt. Förslag till resolutions resolutionsbeslut presenteras formellt sett av kommissionen till rådet, därmed ska även kommissionen samtycka till att det skriftliga förfarandet tillämpas. Ett skriftligt förfarande kan äga rum under en begränsad tid vilket möjliggör en snabb handläggning av ett ärende. Detta under förutsättning att alla involverade kan acceptera det beslut som ska fattas.

Kommissionen har inom ett av sina generaldirektorat ansvarigt för finansmarknadsfrågor utsett en särskild beredskapsgrupp (eng. *Task force*) som är i kontinuerlig kontakt med Resolutionsnämnden redo att alertera beslutshavare i kommissionen för det fall ett resolutionsfall aktualiseras. Beredskapsgruppen arbetar även långsiktigt tillsammans med Resolutionsnämnden.

³⁴ Artikel 52.3 i SRM-förordningen.

³⁵ Artikel 9 i arbetsordningen.

³⁶ Artikel 11 i arbetsordningen.

³⁷ Skäl 24 i SRM-förordningen.

1.5 Allmänna principer

Inga åtgärder, beslut eller riktlinjer från Resolutionsnämnden, rådet, kommissionen eller en nationell resolutionsmyndighet får diskriminera enheter, insättare, aktieägare eller investerare eller borgenärer på grund av deras nationalitet eller driftsställe.³⁸ Beslut, åtgärder, förslag eller riktlinjer ska vidtas i syfte att värna den inre marknaden.³⁹

När Resolutionsnämnden fattar beslut eller vidtar åtgärder, t.ex. tillämpar resolutionsverktygen, ska den, utöver att ta hänsyn till resolutionsändamålen, beakta proportionalitetsprincipen och särdragen i ett kreditinstituts juridiska form (typ av verksamhet).⁴⁰ Om aktieägare och borgenärer påverkas av ett beslut eller en åtgärd, bör de inte drabbas av större förluster än om enheten hade avvecklats genom ett normalt insolvensförfarande vid den tidpunkt resolutionsbeslutet fattas. Det brukar på engelska benämnas *No Creditor Worse Off* (NCWO), se Förklaringsruta NCWO-principen.⁴¹

Förklaringsruta: NCWO-principen

Resolutionsåtgärder syftar till att förhindra finansiell instabilitet och bevara s.k. kritiska funktioner, dvs. funktioner som är viktiga för det omgivande samhället. När en resolutionsmyndighet vidtar åtgärder riktade mot t.ex. en bank, kan det leda till att aktie- och fordringsägarnas rättigheter påverkas.

EU:s krishanteringsdirektiv (BRRD) innehåller bestämmelser⁴² som ska säkra att aktie- och fordringsägare som påverkats av resolutionsåtgärder inte får en sämre situation än de hade fått om banken hade blivit föremål för ett normalt insolvensförfarande. Denna princip brukar, på engelska, benämnas *No Creditor Worse Off* (NCWO).

För att kunna tillämpa NCWO-principen måste utfallet för aktie- och fordringsägarna i resolution jämföras med vad utfallet hade blivit i ett (hypotetiskt) insolvensförfarande. Denna jämförelse görs med hjälp av en oberoende, extern värdering. Om värderingen kommer fram till att resolution ger aktie- och fordringsägarna ett sämre utfall än de skulle fått i ett insolvensförfarande, har de rätt till kompensation från resolutionsmyndigheten. Kompensationen ska motsvara skillnaden mellan utfallen i de båda alternativen.

³⁸ Art. 6.1 i SRM-förordningen.

³⁹ Art. 6.2 i SRM-förordningen.

⁴⁰ Skäl 45 i SRM-förordningen.

⁴¹ Skäl 62 i SRM-förordningen.

⁴² Artikel 74 i krishanteringsdirektivet.

Nämnden ska också ta hänsyn till den påverkan beslut och åtgärder har på andra medlemsstater, i synnerhet om beslutet rör en koncern som är etablerad i fler än en medlemsstat.⁴³ I synnerhet ska, när beslut fattas eller åtgärder vidtas av berörds organ och institutioner, hänsyn tas till effekter på finansiell stabilitet, skatteresurser, ekonomin, finansieringsarrangemang (resolutionsfonder) och insättningsgarantisystem i de berörda medlemsstaterna. Beslut och åtgärder får heller inte orättvist inkräkta på eller främja en viss medlemsstats intressen. Vidare ska eventuella negativa effekter som beslut och åtgärder kan ha på medlemsstater som inte deltar i bankunionen beaktas.⁴⁴

Beslut eller åtgärder får heller inte innebära att medlemsstaterna – vare sig de deltar eller inte – åläggs att ge extraordinärt statligt stöd eller inkräkta på budgetsuveräniteten.⁴⁵

1.6 Resolutionsnämndens uppgifter, beslut och beslutsförfaranden

Den gemensamma resolutionsnämnden är ansvarig för att utarbeta resolutionsplaner och fatta alla andra beslut relaterade till resolutioner.⁴⁶ Mer specifikt är Resolutionsnämndens huvudsakliga uppgifter att ⁴⁷:

- Upprätta och anta resolutionsplaner för de institut inom Resolutionsnämnden ansvar.⁴⁸
- Göra en bedömning av möjligheterna att ett institut eller koncern kan försättas i resolution.⁴⁹
- Bestämma minimikrav för kapitalbas och kvalificerade skulder som kan skrivas ned eller konverteras (MREL).⁵⁰

⁴³ Artikel 6.3 i SRM-förordningen.

⁴⁴ Artikel 6.4 i SRM-förordningen.

⁴⁵ Artikel 6.6 i SRM-förordningen.

⁴⁶ Artikel 7.2 i SRM-förordningen.

⁴⁷ Resolutionsnämnden har också uppgifter inom ramen för tidiga ingripanden, artikel 13 i SRM-förordningen. Dessa uppgifter behandlas under avsnitt 1.8 i PM SSM.

⁴⁸ Artikel 8.1 i SRM-förordningen.

⁴⁹ Artikel 10.1 i SRM-förordningen.

⁵⁰ Artikel 12.1 i SRM-förordningen.

- Anta en resolutionsordning enligt ett visst förfarande, om vissa villkor är uppfyllda: resolution är i ”allmänhetens intresse” och uppfyller resolutionsändamålen⁵¹ (se avsnitt 1.6.4).
- Inom ramen för resolutionsordningen försätta en enhet i resolution, fastställa tillämpningen resolutionsverktygen och utnyttjandet av Resolutionsfonden.⁵²
- Samla in bidrag till den Resolutionsfonden⁵³ samt äga⁵⁴, och förvalta den.⁵⁵

1.6.1 De nationella resolutionsmyndigheternas ansvar och uppgifter

För de institut som Resolutionsnämnden inte har direkt ansvar för, ska de nationella resolutionsmyndigheterna ansvara för och utföra följande uppgifter⁵⁶:

- Anta resolutionsplaner och göra en bedömning av resolutionsmöjligheterna
- Anta åtgärder under ett tidigt ingripande.
- Tillämpa förenklade krav eller bevilja undantag från kravet att utarbeta en resolutionsplan.
- Fastställa nivån för minimikravet för kapitalbas och kvalificerade skulder (MREL)
- Anta resolutionsbeslut och tillämpa resolutionsåtgärder, förutsatt att åtgärderna inte kräver att Resolutionsfonden används. Om resolution av ett mindre betydande institut kräver att medel ur fonden används, är det Resolutionsnämnden som ska fatta nödvändiga beslut.
- Skriva ned eller konvertera relevanta kapitalinstrument.

De nationella resolutionsmyndigheterna ska informera Resolutionsnämnden om de åtgärder de avser vidta och nära samordna med Resolutionsnämnden när åtgärder vidtas.

Resolutionsnämnden kan närsomhelst besluta om att direkt utöva alla relevanta befogenheter om de beslut som en nationell resolutionsmyndighet

⁵¹ Artikel 18.1 respektive 14.1–2 i SRM-förordningen.

⁵² Artikel 18.6 a-c i SRM-förordningen.

⁵³ Artikel 70 i SRM-förordningen.

⁵⁴ Artikel 67.3 i SRM-förordningen.

⁵⁵ Artikel 75.1 i SRM-förordningen.

⁵⁶ Artikel 7.3 i SRM-förordningen.

fattar inte stämmer överens med SRM-förordningen.⁵⁷ En nationell resolutionsmyndighet kan också begära att Resolutionsnämnden utövar direkta befogenheter gentemot mindre betydande institut.⁵⁸

1.6.2 Resolutionsplaner

En resolutionsplan beskriver hur ett institut (eller en koncern) ska hanteras i resolution och syftar till att underlätta resolutionsprocessen.

Resolutionsplaner upprättas av resolutionsmyndigheten men i samråd med institutet ifråga. Alla institut ska ha en resolutionsplan men om en avveckling av institutet bedöms kunna ske enligt normala insolvensförfaranden, behöver planen inte vara lika omfattande. En fullständig plan bör omfatta hur resolutionen ska gå till inklusive vilka resolutionsverktyg och befogenheter som ska tillämpas, åtgärder som säkrar kontinuiteten i verksamheten och hantering av information, förfaranden för att värdera tillgångar samt förslag på finansieringslösningar.

Resolutionsnämnden ska upprätta och anta resolutionsplaner för de enheter och koncerner som ingår i dess ansvarsområde.⁵⁹

Resolutionsplanerna ska upprättas efter samråd med ECB, eller de nationella tillsynsmyndigheterna, och de nationella resolutionsmyndigheterna (inklusive resolutionsmyndigheten på koncernnivå).⁶⁰ Samråd ska ske med resolutionsmyndigheterna i medlemsstater som inte deltar i bankunionen, där betydande filialer är belägna. Resolutionsnämnden får ålägga de nationella resolutionsmyndigheterna att utarbeta och lämna ett förslag till resolutionsplan.⁶¹ För att säkerställa en enhetlig tillämpning ska Resolutionsnämnden utfärda riktlinjer och instruktioner till de nationella resolutionsmyndigheterna.⁶²

Resolutionsplanerna ska, i enlighet med krishanteringsdirektivets bestämmelser,⁶³ bl.a. avse de resolutionsåtgärder som Resolutionsnämnden får vidta. Planen ska också identifiera alla väsentliga hinder för att genomföra

⁵⁷ Artikel 7.4, b i SRM-förordningen. Ett sådant beslut ska i normalfallet föregås av att Resolutionsnämnden utfärdar en varning till den nationella resolutionsmyndigheten om att dess beslut inte är förenlig med SRM-förordningen eller Nämndens allmänna instruktioner (Artikel 7.4, a).

⁵⁸ Artikel 7.5 i SRM-förordningen

⁵⁹ Artikel 8.1 i SRM-förordningen.

⁶⁰ Artikel 8.2 i SRM-förordningen.

⁶¹ Ibid.

⁶² Artikel 8.3 i SRM-förordningen.

⁶³ Artikel 10 i krishanteringsdirektivet.

resolution samt beskriva de åtgärder som behöver vidtas för att dessa hinder ska undanröjas.⁶⁴ När resolutionsplaner utarbetas ska Resolutionsnämnden, efter att ECB och nationella resolutionsmyndigheter i de medlemsstater som inte deltar i bankunionen (där betydande filialer är belägna) har hörts, göra en bedömning av resolutionsmöjligheterna i enlighet med krishanteringsdirektivets bestämmelser.⁶⁵ En sådan bedömning ska också göras för koncerner (s.k. koncernresolutionsplaner).⁶⁶

Resolutionsnämnden ska bedöma om en enhet eller en koncern kan avvecklas enligt insolvensförfarande eller, om det inte är möjligt, försätta institutet i resolution. Bedömningen ska beakta om resolution kan ske så att betydande negativa effekter på de finansiella systemen⁶⁷ i största möjliga mån undvikas och att kritiska funktioner kan upprätthållas.⁶⁸

1.6.3 Minimikrav för kapitalbas och kvalificerade skulder

För att resolution ska kunna genomföras utan att förorsaka alltför stora störningar i det finansiella systemet eller att offentliga medel behöver tas i anspråk, måste instituten ha en viss mängd eget kapital och skulder som kan användas för att täcka förluster och återställa kapitalet. Resolutionsmyndigheterna beslutar därför om minimikrav på nedskrivningsbara skulder (*Minimum Requirement for own funds and Eligible Liabilities*, MREL) för varje institut. Kravet bidrar också till att göra det tydligt vilka långgivare som i första hand får bära kostnaderna för krishanteringen.

Resolutionsnämnden ska, efter samråd med behöriga myndigheter, inklusive ECB, fastställa minimikravet för de enheter och koncerner som nämnden ansvarar för.⁶⁹ För övriga enheter och koncerner är det de nationella resolutionsmyndigheter som ska göra detta. Resolutionsnämnden ska emellertid utfärda riktlinjer och ge instruktioner till de nationella myndigheterna i syfte att garantera en ändamålsenlig och enhetlig

⁶⁴ Artikel 8.6 i SRM-förordningen.

⁶⁵ Artikel 10.1 i krishanteringsdirektivet och artikel 15 i SRM-förordningen.

⁶⁶ Artikel 10.4 i krishanteringsdirektivet. Reglerna för hur koncernresolutionsplaner ska upprättas återfinns i artikel 8.10-11 i SRM-förordningen.

⁶⁷ I den medlemsstat i vilken enheten (koncernen) är etablerad och/eller i andra medlemsstater eller i unionen.

⁶⁸ Artikel 10.3 i krishanteringsdirektivet och artikel 15.1 i SRM-förordningen.

⁶⁹ Artikel 12.1 i SRM-förordningen.

tillämpning.⁷⁰ Resolutionsnämnden fastställer MREL-kraven för ”sina” institut som en del av planeringsprocessen för framtagandet av resolutionsplaner. Det är de nationella resolutionsmyndigheterna som ska se till att institut och moderföretag uppfyller kraven MREL-kraven (även för de institut och moderföretag under den gemensamma resolutionsnämndens mandat).⁷¹

Resolutionsnämnden bestämmer MREL genom beslut för varje enskilt institut och enligt en individuell bedömning.⁷² Nämnden påbörjade, tillsammans med de nationella resolutionsmyndigheterna, 2016 ett arbete för att ta fram en gemensam, preliminär ansats för att bestämma minimikraven. Denna ansats bestod av informella, intermistiska mål för att instituten skulle anpassa sig till de nya minimikraven. I juni 2019 uppdaterades Resolutionsnämnden beslut om de bindande kraven.⁷³

1.6.4 Beslut om resolution, resolutionsordning och användning av resolutionsverktyg

Ett av de villkor som ska vara uppfyllt för att inleda ett resolutionsförfarande är att ett institut fallerat eller är nära att falla (FOLTF). I normalfallet ska en bedömning om att ett institut fallerat eller är nära att falla göras av ECB (se PM SSM). ECB ska sedan skyndsamt informera kommissionen och Resolutionsnämnden om sin bedömning.⁷⁴ Resolutionsnämnden kan dock göra en egen bedömning om ECB underlåtit att göra det.⁷⁵

Förutom en bedömning om ett institut har fallerat eller är nära att falla ska två andra villkor vara uppfyllda för att Resolutionsnämndens ska fatta beslut om att inleda ett resolutionsförfarande – genom att anta en s.k. resolutionsordning (se vidare nedan). De två villkoren är:

1. Det finns inga rimliga utsikter att några alternativa åtgärder från den privata sektorn, nationella garantier, tillsynsåtgärder eller återhämtningsinsatser

⁷⁰ Artikel 12.2–3 i SRM-förordningen.

⁷¹ Artikel 12.14 i SRM-förordningen.

⁷² SRB (2016), ”The Single Resolution Mechanism – Introduction to Resolution Planning”. Single Resolution Board, Bryssel.

⁷³ <https://srb.europa.eu/en/node/783>

⁷⁴ Artikel 18.1, 4 st i SRM-förordningen.

⁷⁵ Artikel 18.1, 1 st i SRM-förordningen.

(dvs. tidigt ingripande eller nedskrivning eller konvertering av relevanta kapitalinstrument).⁷⁶

2. En resolutionsåtgärd är nödvändig med hänsyn till allmänintresset.⁷⁷

Huruvida en resolutionsåtgärd är i allmänhetens intresse ska bedömas mot de allmänna resolutionsändamålen så som de specificeras i krishanteringsdirektivet (och i nationell lagstiftning). Ändamålen med resolution av banker är bredare än de mål som ett normalt insolvensförfarande har. Medan insolvensreglerna fokuserar på ett företags kreditorer och på hur värdet av dess kvarvarande tillgångar ska kunna maximeras, är ändamålen med resolution att:

- säkerställa att s.k. kritiska verksamheter⁷⁸ kan upprätthållas,
- undvika allvarliga effekter för det finansiella systemet,
- förhindra att offentliga medel används,
- skydda insättare och
- skydda kundernas medel och tillgångar.

Det är bara Resolutionsnämnden som, utifrån resolutionsvillkoren, kan fatta beslut om ett institut ska försättas i resolution eller inte vad avser de institut som faller under dess ansvar. När det sedan gäller beslut om resolutionsordningen inträder en särskild beslutsprocess, vilken beskrivs i avsnitt 1.6.6 nedan. Nationella resolutionsmyndigheter är begränsade till att tillämpa nationell rätt som genomför krishanteringsdirektivet enligt de instruktioner Resolutionsnämnden ger.⁷⁹ SRM-förordningen anger däremot att dessa myndigheter när de genomför det nationella resolutionsbeslutet ska ”beakta och följa den resolutionsplan som SRM-förordningen anger, såvida de inte med beaktande av omständigheter i fallet gör bedömningen att resolutionsmålen kommer uppnås effektivare med hjälp av åtgärder som inte

⁷⁶ Artikel 18.1, a i SRM-förordningen.

⁷⁷ Artikel 18.1, b i SRM-förordningen.

⁷⁸ Med kritiska verksamheter avses enligt Lag om resolution 2015:1016 2 kap. 1 § "...en tjänst eller en transaktion som, om den upphörde, sannolikt skulle leda till en allvarlig störning i det finansiella systemet"

⁷⁹ Artikel 7 i SRM-förordningen.

föreskrivs i resolutionsplanen”.⁸⁰ Dessa myndigheter kan även föreslå Resolutionsnämnden att tillämpa förenklade krav på resolutionsplaner.⁸¹

1.6.5 Resolutionsverktyg

Det är Resolutionsnämnden som beslutar om att använda ett (eller flera) resolutionsverktyg men det är de nationella resolutionsmyndigheterna som genomför resolutionsordningen och tillämpar verktygen. I normalfallet ska resolutionsordningen följa resolutionsplanerna. Den resolutionsordning som antagits, ska innehålla detaljerade uppgifter om de resolutionsverktyg som planerats att tillämpas på institutet i resolution.⁸² Inom den gemensamma resolutionsmekanismen kan fyra resolutionsverktyg tillämpas, var för sig eller i kombination.

Skuldnedskrivningsvertyget

Vid skuldnedskrivning påförs förluster den fallerande bankens ägare och borgenärer⁸³. Skuldnedskrivningsvertyget åstadkommer förlustabsorbering genom att antingen konvertera skulden till ett kärnprimärkapitalinstrument, t.ex. aktier, eller genom att skriva ned skuldens kapitalbas.

Skuldnedskrivningsvertyget kan användas för att

- återkapitalisera ett institut för att återställa dess möjligheter att uppfylla villkoren för auktorisation och att fortsätta att bedriva de verksamheter för vilka det har auktoriserats, samt att bevara ett marknadsförtroende för institutet eller
- konvertera fordringar eller skuldinstrument till eget kapital eller minska kapitalbeloppet för dessa när de överförs till ett broinstitut eller när de överförs inom ramen för verktiget för försäljning av verksamhet eller verktiget för avskiljande av tillgångar (se nedan).

Försäljningsvertyget

Med hjälp av försäljningsvertyget kan resolutionsmyndigheter sälja institutet (eller delar av dess verksamhet) till en eller flera köpare utan aktieägarnas samtycke.⁸⁴ Resolutionsmyndigheten har befogenhet att överföra aktier eller andra ägarinstrument utfärdade av ett institut under resolution och alla eller

⁸⁰ Artikel 7.3 tredje stycket i SRM-förordningen.

⁸¹ Artikel 11 i SRM-förordningen.

⁸² Artikel 23 i SRM-förordningen.

⁸³ Artikel 17 i SRM-förordningen.

⁸⁴ Artikel 24 i SRM-förordningen.

några av dess tillgångar, rättigheter eller skulder till en köpare som inte är ett broinstitut. Verktöget för försäljning av verksamhet kan användas individuellt eller i kombination med andra verktyg. När verktöget för försäljning av verksamhet används för att överföra delar av tillgångar, rättigheter och skulder ska den resterande delen av enheten avvecklas enligt normala insolvensförfaranden.

Broinstitutverktöget

Broinstitutverktöget syftar till att upprätta en bank som kan avyttras (så att den fallerande bankens kritiska funktioner därmed bevaras) och att avskilja den från resten.⁸⁵ Broinstitutverktöget kan användas för att upprätthålla bankens kritiska funktioner medan sökande pågår efter en utomstående köpare. Verktöget möjliggör överföring av i) ägarinstrument utfärdade av ett eller flera institut under resolution eller ii) alla eller några tillgångar, rättigheter eller skulder från ett eller flera institut under resolution till ett broinstitut. Ett tillfälligt broinstitut - även kallat en brobank (*bridge bank*) skapas och under upp till två år kan kritiska funktioner upprätthållas fram till att de säljs till en privat köpare. Varje resterande del av banken som inte har sålts avvecklas på ett ordnat sätt. Broinstitutet ägs helt eller delvis av en eller flera offentliga myndigheter och kontrolleras av resolutionsmyndigheten.

Verktöget för avskiljande av tillgångar

Verktöget för avskiljande av tillgångar används för att överföra tillgångar och skulder till en separat s.k. tillgångsförvaltningsenhet.⁸⁶ Denna enhet skapas tillfälligt för att ta emot tillgångar, rättigheter och skulder från ett eller flera institut under resolution eller ett broinstitut. Dessa förvaltas av tillgångsförvaltningsenheten i syfte att maximera värdet inför en slutlig försäljning eller en ordnad avveckling. Verktöget ska alltid användas tillsammans med ett annat resolutionsverktöget.

Tillgångsförvaltningsenheten ägs helt eller delvis av en eller flera offentliga myndigheter, som kan inbegripa resolutionsmyndigheten eller finansieringsarrangemangen för resolution. I linje med resolutionsmyndighetens allmänna befogenheter att ta över aktieägares rättigheter kan överföringen äga rum utan samtycke från aktieägarna i institutet under resolution eller någon tredje part, och utan att eventuella

⁸⁵ Artikel 25 i SRM-förordningen.

⁸⁶ Artikel 26 i SRM-förordningen.

förfarandekrav enligt bolags- eller värdepappersrätten iakttas. Tillgångsförvaltningsenheten ska bedriva verksamhet under resolutionsmyndighetens kontroll.

Krishanteringsdirektivet innehåller även ett femte resolutionsverktyg: de statliga stabiliseringsverktygen. Dessa verktyg ska inte tillämpas inom den gemensamma resolutionsmekanismen.

De statliga stabiliseringsverktygen

Krishanteringsdirektivet medger att medlemsstaterna inför de s.k. statliga stabiliseringsverktygen. Sverige har infört de statliga stabiliseringsverktygen som en del av lagen (2015:1016) om resolution. De statliga stabiliseringsverktygen innebär, i korthet, att resolutionsmyndigheten får mandat att, med regeringens godkännande och under extraordinära omständigheter, bidra med offentliga medel (andra än de som ingår i resolutionsfonden) för att genom förvärv av kapitalinstrument helt eller delvis förstatliga en bank som är i resolution. Förutsättningar för att detta ska kunna aktualiseras är att skuldnedskrivning till belopp motsvarande minst 8 procent av bankens balansomslutning har genomförts, att en systemkris föreligger samt statsstödsrättsligt godkännande.

1.6.6 Resolutionsordningens antagande steg för steg

Resolutionsförfarandet inleds med antagande av resolutionsordningen. Antagandet föregås av en FOLTF-bedömning samt en bedömning om de två villkoren som nämns i avsnitt 1.6.4 ovan är uppfyllda. Resolutionsnämndens verkställande session antar ett beslut om resolutionsordningen. Beslut som avser stöd från Resolutionsfonden utöver tröskelvärdet på 5 miljarder euro fattas beslutet av Resolutionsnämndens plenarsession, se avsnitt 1.4.1.

När Resolutionsnämnden antagit en resolutionsordning ska den överlämnas till kommissionen för bedömning av skönsmässiga aspekter av resolutionsordningen d.v.s. de delar som inte är rent tekniska. Inom 24 timmar från det att nämnden överlämnat resolutionsordningen ska kommissionen antingen godkänna resolutionsordningen eller invända mot den. Kommissionen kan invända på tre grunder: 1) ändring av det belopp från Resolutionsfonden som föreslås i resolutionsordningen 2) invändning eftersom resolutionsordningen inte uppfyller kriterierna för allmänintresset

samt 3) invändning med anledning av andra skönsmässiga bedömningar av resolutionsordningen än de som framgår i 1) och 2).

Inom 12 timmar efter det att nämnden överlämnat resolutionsordningen får kommissionen föreslå att rådet (Ekofin)

1. Invänder mot den p.g.a. att den inte uppfyller kriterierna för allmänintresse
2. Godkänner eller invänder mot en väsentlig ändring av det belopp från Resolutionsfonden som fastställts i nämndens resolutionsordning.

Nämndens förslag till resolutionsordning träder i kraft om varken rådet eller kommissionen har gjort invändningar inom en period på 24 timmar efter att den överlämnats av nämnden. Om rådet godkänner kommissionens förslag till ändring av resolutionsordningen eller om kommissionen invänt mot ordningen har nämnden åtta timmar på sig att ändra resolutionsordningen i enlighet med det som framförts. Om rådet eller kommissionen invänder ska skälen till detta redovisas. Om rådet invänder mot beslutet från nämnden med hänvisning till kriteriet för allmänintresse kan den aktuella enheten avvecklas i enlighet med tillämplig nationell rätt. Förfarandets fortskridande är villkorat av att kommissionen i ett parallellt förfarande bedömer att beslutet om resolutionsordning är förenligt med statsstödsreglerna, se 1.6.7.

1.6.7 Statsstödsreglernas tillämpning i resolution

Om de valda resolutionsverktygen innebär att statligt stöd ska beviljas eller att den Resolutionsfonden ska användas, måste Resolutionsnämnden först invänta ett (slutligt eller villkorat) beslut från kommissionen om huruvida stödet är förenligt med statsstödsreglerna och den inre marknaden.⁸⁷ Både kommissionen och rådet ska respektera krishanteringsdirektivets bestämmelser när en bedömning om stödets förenlighet med statsstödsreglerna görs. När Resolutionsnämnden får vetskap om en åtgärd som kan utgöra statligt stöd ska den uppmana den deltagande medlemsstaten att omedelbart anmäla åtgärden till kommissionen enligt EUF-fördragets regler. Kommissionen ska även direkt informeras av nämnden. När uttag ur Resolutionsfonden görs ska kommissionen underrättas. Samma regler för statligt stöd gäller som när medlemsstaterna vidtar nationella åtgärder. Om kommissionen anser att det är tvivelaktigt om det föreslagna utnyttjandet av

⁸⁷ Artikel 19.1. Om kommissionens prövning av stödet innebär att det inte är förenligt med statsstödsreglerna och den inre marknaden måste Resolutionsnämnden arbeta om resolutionsordningen (Artikel 19.3, st. 8).

fonden är förenligt med den inre marknaden kan kommissionen inleda en djupgående utredning. Alla medlemsstater som kan beröras av kommissionens kommande beslut har rätt att under förfarandets gång lämna in kommentarer till kommissionen inom en utsatt tidsfrist. Detta gäller även för personer, företag eller föreningar som kan påverkas av utnyttjande av fonden. Nämnden har rätt att kommentera de synpunkter som lämnats in. För det fall kommissionen lämnar nämnden ett negativt beslut måste nämnden revidera sitt beslut. I händelse av att fonden använts i strid mot kommissionens bedömning utfärdar kommissionen ett beslut riktat till berörd nationell resolutionsmyndighet som ska återkräva det felaktigt använda beloppet.⁸⁸

Rådets roll

En medlemsstat har en möjlighet, genom undantag från ovan beskrivna regler, att ansöka till rådet istället för till kommissionen. Rådet har en möjlighet att med enhällighet besluta att utnyttjandet av Resolutionsfonden är förenligt med den inre marknaden. Ett sådant beslut är endast motiverat av exceptionella omständigheter. För det fall rådet inte tar ett beslut inom sju dagar efter att ansökan lämnats in ska kommissionen anta ett i ärendet.⁸⁹

1.6.8 Värdering i resolutionssyfte

Nämnden utför en värdering av tillgångar och skulder i en berörd enhet innan beslut om resolutionsåtgärd eller nedskrivning /konvertering av kapitalinstrument tas. En sådan åtgärd kan inte överklagas i sig utan är en del av beslutet om tillämpning av resolutionsverktyg eller utövande av en resolutionsbefogenhet (eller av beslutet om utövande av befogenheten att skriva ned eller konvertera).⁹⁰

1.7 Resolutionsmekanismens oberoende

Genom Lissabonfördraget infördes en allmän princip om EU-administrationens oberoende. Principen har sedan genomförts i uppförandekoder för de olika institutionerna. Bankunionens struktur ska precis som nationella organ som utför samma uppgifter respektera

⁸⁸ Artikel 19.5 i SRM-förordningen.

⁸⁹ Artikel 19.10 i SRM-förordningen.

⁹⁰ Artikel 20 i SRM-förordningen.

åtskillnaden mellan tillsyn och krishantering utifrån krishanteringsdirektivets krav på operationell självständighet.⁹¹ Även Kommissionen, som deltar i beslutsförfarandet i resolution, omfattas av EU-fördragets krav på oberoende samt direktivets krav. Kommissionen får enligt EU-fördraget inte ta emot instruktioner från medlemsstater eller något annat offentligt eller privat organ och aktör. För de fall rådet deltar i beslutsfattande avseende resolution omfattas även det av direktivets krav på oberoende. Nämnden ska agera oberoende och i det allmännas intresse. Ordförande, vice ordförande och de ledamöter som förordningen utpekar ska utföra sina uppgifter i enlighet med nämndens, rådets och kommissionens beslut. De får varken efterfråga eller ta emot instruktioner från unionens institutioner eller organ, regeringar i någon medlemsstat eller något annat offentligt eller privat organ. Dessa får heller inte försöka påverka ordföranden, vice ordföranden eller ledamöterna av nämnden.⁹²

Alla ledamöter samt observatörer, experter och ledsagare som deltar vid nämndens verkställande session eller i plenum underkastas den uppförandekod som antogs 2015.⁹³ Den innebär att ett krav framför allt för ledamöterna att agera enligt SRM-förordningens anda av oberoende. Ledamöterna måste noga respektera sin roll när de uttalar sig för att det tydligt ska framgå om de uttalar sig som nämndledamöter eller i personlig kapacitet eller som representant för en nationell myndighet. Ledamöterna ska även respektera det oberoende som krishanteringsdirektivet uppställer mellan tillsyn, centralbanker och resolutionsfunktioner.⁹⁴ De ledamöter som lämnat nämndens arbete ska under en tvåårsperiod efter detta informera ordföranden om de tjänster de avser uppta. De får inte under ett år efter att de lämnat nämnden arbeta för en bank som varit under nämndens ansvar. Samma sak gäller för banker utanför nämndens ansvar men där det finns en intressekonflikt eller det kan uppfattas så.

⁹¹ Artikel 3 krishanteringsdirektivet.

⁹² IMF rapporten 18/2018 teknisk not om möjlighet att utöka oberoende.

⁹³ Code of conduct for the Members of the Plenary Session and Executive Session of the Single Resolution Board. SRB/PS/2015/13.

⁹⁴ Artikel 3 i krishanteringsdirektivet.

1.8 Förvaltningsrättsliga principer, rättssäkerhet, ansvarsutkrävande och öppenhet

1.8.1 Ansvarsutkrävande och rapportering

Nämnden är ansvarig inför Europaparlamentet, rådet och kommissionen.⁹⁵ Både Europaparlamentet och rådet kan begära att kommissionen föreslår att Resolutionsnämndens ordförande skiljs från sina uppgifter. För det fall kommissionen lägger ett sådant beslut kan rådet anta det med enkel majoritet.

Årsrapporten

Ansvarsutkrävande sker framförallt genom att nämnden lägger fram sin årsrapport till Europaparlamentet, nationella parlament i de deltagande medlemsstaterna, Europeiska revisionsrätten och kommissionen. Detta sker genom att nämndens ordförande gör en offentlig presentation av rapporten till Europaparlamentet och formellt sett rådet. De facto har nämndens ordförande besökt eurogruppen men inte rådet. Nationella parlament i deltagande medlemsstater har möjlighet att sända nämnden yttranden om årsrapporten samt att få yttrandena besvarade

Förutom arbetet i samband med årsrapporten har nationella parlament i deltagande medlemsstater möjlighet att begära att nämnden svarar på de synpunkter de framför om nämndens arbete enligt förordningen. De nationella parlamenten har även möjlighet att uppmana nämndens ordförande att delta i diskussion med anledning av resolution av en enhet som omfattas av förordningen, tillsammans med nationell resolutionsmyndighet.⁹⁶

Därutöver kan nämndens ordförande delta möten i Eurogruppen för att redogöra för nämndens arbete eller specifika beslut.

1.8.2 Möjlighet att överklaga beslut

En del av de beslut som antas av Resolutionsnämndens kan överklagas till en överklagandepanel, i första hand beslut som tas i preventivt syfte. De beslut

⁹⁵ Artikel 45 i SRM-förordningen.

⁹⁶ Artikel 46 i SRM-förordningen.

som har verkställande karaktär kan istället överklagas direkt till EU-domstolen.

Panelen är ett självständigt expertorgan som inte får vara bundna av några instruktioner. Den består av fem välrenommerade personer från medlemsstaterna som utses till mandat på fem år.

Panelen granskar lagenligheten av hur nämnden utövat sin befogenhet, dess beslut är bindande. De sorters beslut som kan överklagas till överklagandepanelen är följande:

- åtgärder för att minska eller avlägsna resolutionshinder,⁹⁷
- tillämpning av förenklade krav på resolutionsplaner,⁹⁸
- minimikrav för kapitalbas och kvalificerade skulder,⁹⁹
- sanktionsavgifter, viten samt offentliggörande av dessa och tillgång till akter,¹⁰⁰
- bidrag till nämndens administrativa utgifter,¹⁰¹
- extraordinära efterhandsbidrag,¹⁰²
- tillgång till handlingar.¹⁰³

Fysiska och juridiska personer, liksom resolutionsmyndigheter får överklaga ovan nämnde beslut av nämnden som är riktade till den personen eller som direkt och personligen berör den personen. Detta villkor framgår och preciseras i EU-domstolens rättspraxis.

Ett överklagande ska framställas skriftlig inom sex veckor från den dag berörda personer underrättades om beslutet eller fick kännedom om det. Överklagandepanelen avgör genom beslut inom en månad från det att överklagan ingivits. Beslut fattas genom att tre av de fem ledamöterna accepterar beslutet. Överklagandepanelen ska be parterna i förfarandet att

⁹⁷ Artikel 10.10 i SRM-förordningen.

⁹⁸ Artikel 11 i SRM-förordningen.

⁹⁹ Artikel 12 i SRM-förordningen.

¹⁰⁰ Artiklarna 38 till 41 i SRM-förordningen.

¹⁰¹ Artikel 65.3 i SRM-förordningen.

¹⁰² Artikel 71 i SRM-förordningen.

¹⁰³ Artikel 90.3 i SRM-förordningen.

inkomma med synpunkter på sina egna meddelande från nämnden eller på inlagor från andra parter i förfarandet, det finns även en möjlighet att göra muntliga framställningar. Överklagandenämnden kan antingen bekräfta det beslut som nämnden fattat eller hänskjuta ärendet till nämnden. Nämnden är dock bunden av överklagandepanelens beslut.

Resolutionsnämndens övriga beslut kan överklagas till EU-domstolen, även en så kallad passivitetstalan kan väckas vid EU-domstolen för det fall en klagande anser att ett beslut borde tagits men nämnden underlåtit att göra så.

1.8.3 Överträdelser av EU-rätten

Nationella resolutionsmyndigheter ska genomföra beslut

Som utgångspunkt ska alla nationella resolutionsmyndigheter vidta nödvändiga åtgärder för att genomföra nämndens beslut. För det fall en sådan myndighet inte har tillämpat eller inte följer nämndens beslut, eller tillämpar det på ett sätt som utgör ett hot mot något av resolutionsmålen¹⁰⁴ får nämnden ålägga ett institut under resolution att vidta åtgärder. Ett sådant beslut har företräde framför tidigare beslut av den nationella resolutionsmyndigheten i samma ärende.¹⁰⁵

Sanktionsavgifter och viten kan tilldelas banker i vissa fall.

Resolutionsnämnden har möjlighet att döma ut sanktionsavgifter för det fall banker som omfattas av förordningen inte lämnar de uppgifter som krävs,¹⁰⁶ när de inte samarbetar vid en allmän utredning eller vid en inspektion på plats¹⁰⁷ eller när de inte följer de beslut som nämnden riktat till dem.¹⁰⁸ För att döma ut sanktioner ska nämnden anse att dessa överträdelser begåtts uppsåtligt eller av oaktsamhet. Förordningen anger detaljerade regler för

¹⁰⁴ Resolutionsmålen framgår i artikel 14 i SRM-förordningen.

¹⁰⁵ Artikel 29.2, 29.3 och 29.4 i SRM-förordningen.

¹⁰⁶ Artikel 34 i SRM-förordningen.

¹⁰⁷ Artiklar 35 och 36 i SRM-förordningen.

¹⁰⁸ Artikel 29 i SRM-förordningen.

hur sanktionsavgiften ska beräknas. Basbeloppet för sanktionsavgifter ska vara en procentandel av företagets årliga nettoomsättning.¹⁰⁹

1.8.4 Öppenhet och tillgång till handlingar

Den så kallade öppenhetsförordningen¹¹⁰ tillämpas för de akter som behandlas av resolutionsnämnden (till skillnad från de akter som behandlas av tillsynsnämnden och ECB, där ett ECB-beslut reglerar hantering av akters offentlighet (se PM SSM). Nämnden har antagit ett internt beslut som preciserar hur akters offentlighet säkerställs.¹¹¹ SRB:s hemsida erbjuder tillgång till de av myndighetens dokument som de inte bedömer behöver beläggas med sekretess.¹¹²

1.8.5 Språk

En av EU:s första förordningar, rådets förordning nr 1, tillämpas i nämndens arbete.¹¹³ Nämnden kan dock komma överens med varje nationell resolutionsmyndighet om det eller de språk som ska tillämpas i deras kommunikation. Nämnden får även avgöra vilka av de officiella språken som ska användas när handlingar skickas från nämnden till unionens institutioner eller organ, exempelvis ECB, kommissionen, rådet, EU-domstolen eller EBA.

1.8.6 Nämndens utomobligatoriska ansvar

Ett resolutionsförfarande som beslutats av nämnden kan resultera i att nämnden behöver ersätta en skada som uppstått på grund av felaktigt beslut. Det är i första hand EU-domstolen som kan slå fast att nämnden är ansvarig för ett agerande samt den ersättning som blir aktuell.¹¹⁴ Nämnden kan även

¹⁰⁹ Inkl. bruttointäkter i form av ränteintäkter och liknande, intäkter från aktier och andra värdepapper med förlig/fast avkastning och provisionsintäkter i enlighet med kapitaltäckningsdirektivet.

¹¹⁰ Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 1049/2001.

¹¹¹ Beslut SRB/ES/2017/01.

¹¹² <https://srb.europa.eu/en/public-register-of-documents>

¹¹³ EGT P 17, 6.10.1958, s. 385. EU:s officiella språk är för närvarande; bulgariska, danska, engelska, estniska, finska, franska, grekiska, iriska, italienska, kroatiska, lettiska, litauiska, maltesiska, nederländska, polska, portugisiska, rumänska, slovakiska, slovenska, spanska, svenska, tjeckiska, tyska och ungerska. För ytterligare information om EU:s språkregler se den officiella hemsidan. https://europa.eu/european-union/abouteuropa/language-policy_sv

¹¹⁴ Beaktandesats 120 i SRM-förordningen.

göras ansvarig för beslut som antas av nationella resolutionsmyndigheter för det fall det kan slås fast av domstol.¹¹⁵

1.9 Samarbete

Eftersom resolution, i synnerhet av gränsöverskridande koncerner, kräver snabba beslut och deltagande av flera parter är ett effektivt samarbete och informationsutbyte mycket viktigt. SRM-förordningen innehåller därför en rad bestämmelser om samarbete. Dessa bestämmelser kan delas in i tre delar:

- Samarbete inom Resolutionsmekanismen.
- Samarbete med medlemsstater som inte deltar i bankunionen.
- Samarbete med tredje land.

1.9.1 Samarbete inom Resolutionsmekanismen

De olika parterna inom Resolutionsmekanismen – Resolutionsnämnden, de nationella resolutionsmyndigheterna, kommissionen, rådet, ECB och de nationella tillsynsmyndigheterna - ska ha ett nära samarbete, särskilt i planering av resolution, vid tidiga ingripanden och i resolutionsfasen.¹¹⁶ Resolutionsnämnden ska också sträva efter ett nära samarbete med s.k. offentliga finansiella stödfaciliteter, inklusive Europeiska finansiella stabilitetsfaciliteten (EFSF) och Europeiska stabilitetsmekanismen (ESM), särskilt när dessa faciliteter beviljar stöd till institut i de deltagande medlemsstaterna.

Resolutionsnämnden ska också, i alla situationer, samarbeta nära med Eba.¹¹⁷ Samarbete ska också ske med de europeiska tillsynsmyndigheterna på försäkrings- respektive värdepappersområdet samt med Europeiska systemrisknämnden (ESRB).¹¹⁸ Resolutionsnämnden och ECB har ingått ett samförståndsavtal (*Memorandum of Understanding*) som bl.a. innehåller former för informationsutbyte och samarbete.

¹¹⁵ Artikel 87 i SRM-förordningen.

¹¹⁶ Beaktandesats 88 och artikel 30.2 i SRM-förordningen.

¹¹⁷ Beaktandesats 89 i SRM-förordningen.

¹¹⁸ Ibid.

Resolutionsmyndigheten ska utföra sina uppgifter i nära samarbete med de nationella resolutionsmyndigheterna. I detta syfte har Resolutionsnämnden en tydlig roll.¹¹⁹ Resolutionsnämnden:

- ska utfärda riktlinjer och instruktioner till de nationella resolutionsmyndigheterna för hur dessa ska utföra sina uppgifter och anta resolutionsbeslut.
- får närsomhelst utöva sina utredningsbefogenheter i form av begäran om information, allmänna utredningar, inspektioner på plats och begära handräckning från en rättslig myndighet på nationell nivå.
- får begära information från de nationella resolutionsmyndigheterna om hur dessa utövar sina befogenheter gentemot de institut som inte faller under Resolutionsnämndens direkta ansvar.
- ska från de nationella resolutionsmyndigheterna erhålla förslag till beslut som Resolutionsnämnden får yttra sig om och ange vilka delar av förslaget som eventuellt strider mot SRM-förordningen och nämndens allmänna uppdrag.

1.9.2 Samarbete med medlemsstater som inte deltar i bankunionen

Resolutionsnämnden samarbetar med nationella resolutionsmyndigheter i de medlemsstater som inte deltar i bankunionen, i resolutionskollegier.

Resolutionskollegier ska bildas för koncerner med huvudkontor i något av de deltagande medlemsstaterna och som har en eller flera dotterenheter(-er) eller betydande filial(-er) i en eller flera medlemsstater som inte deltar i bankunionen, eller vice versa. Resolutionsnämnden företräder de nationella resolutionsmyndigheterna (i deltagande medlemsstater) i kollegierna.

Beroende på om koncernen har sitt huvudkontor i eller utanför bankunionen är antingen Resolutionsnämnden eller den nationella resolutionsmyndigheten utanför bankunionen s.k. samordnande resolutionsmyndighet.

I enlighet med krishanteringsdirektivet ska Resolutionsnämnden, ECB och berörda resolutionsmyndigheter ingå ett samförståndsavtal som i allmänna ordalag beskriver hur de avser att samarbeta.¹²⁰ Resolutionsnämnden ska vidare ingå samarbetsavtal med resolutionsmyndigheten i ett land utanför

¹¹⁹ Artikel 31.1, a-d i SRM-förordningen.

¹²⁰ Artikel 32.2 i SRM-förordningen.

bankunionen i vilket åtminstone ett s.k. globalt systemviktigt institut är beläget.¹²¹

1.9.3 Samarbete med tredje land

Resolutionsnämnden företräder resolutionsmyndigheterna i bankunionen även i resolutionskollegier för institut som har sitt huvudkontor i ett land utanför EU – s.k. tredje land – men som har dotterbolag eller betydande filialer inom bankunionen. För globalt systemviktiga banker (G-SIB) har s.k. krishanteringsgrupper (*Crisis Management Groups*, CMG) bildats. FSB:s s.k. *Key Attributes* rekommenderar att sådana grupper sätts upp för de globalt systemviktiga bankerna. Sammansättningen av deltagare i en krishanteringsgrupp är i stort sett densamma som i ett resolutionskollegium. De myndigheter som deltar i en krishanteringsgrupp ingår samarbetsavtal för respektive bank.

För respektive bank utför krishanteringsgruppen årligen en bedömning av resolutionsmöjligheterna (*Resolvability Assessment Process*, RAP).¹²² Denna bedömning handlar exempelvis om att säkra informationsflödet och identifiera hinder som påverkar möjligheterna till resolution. Slutsatserna från bedömningen summeras i ett brev till ordföranden för FSB. När det gäller ett globalt systemviktigt institut (G-SII) som Resolutionsnämnden har direkt ansvar för, är det nämnden som ansvarar för att utarbeta brevet.

1.10 Resurser och finansiering av Resolutionsnämnden

Resolutionsnämnden ska ha en egen, årlig budget för nämndens administration. Denna budget är separat från EU-budgeten.¹²³ Administrationskostnaderna finansieras genom årliga bidrag (avgifter) från de institut som finansierar Resolutionsfonden.¹²⁴ Kommissionen har antagit delegerade akter för bl.a. hur stora bidragen ska vara och hur de ska beräknas.¹²⁵ Resolutionsnämnden ordförande ska föreslå en budget, som

¹²¹ Enligt definitionen i Direktiv 2913/36 EU, Artikel 3 (30) är ett systemviktigt institut ett moderinstitut inom EU, ett finansiellt moderholdingföretag inom EU, ett blandat finansiellt moderholdingföretag inom EU eller ett institut som vid fallissemang eller bristande funktion kan orsaka systemrisk.

¹²² <http://www.fsb.org/2015/11/report-to-the-g20-on-progress-in-resolution/>

¹²³ Artikel 58.1 i SRM-förordningen.

¹²⁴ Artikel 65.1 i SRM-förordningen

¹²⁵ Artikel 65.5, a. och Commission Delegated Regulation (EU) No 2361/2017 of 14 September 2017.

sedan behandlas och beslutas av nämndens plenarsession.¹²⁶ Budgeten revideras årligen av Europeiska revisionsrätten.

1.10.1 Kostnader för tillämpning av resolutionsverktyg

Om det uppstår kostnader i samband med att resolutionsverktyg tillämpas kan Resolutionsnämnden få ersättning för dessa på ett av följande sätt:

- I form av ett avdrag från en eventuell ersättning som ett institut i resolution erhåller från en mottagande enhet (t.ex. en bank som övertar tillgångar).
- Som en prioriterad borgenär i förhållande till institutet i resolution.
- Som prioriterad borgenär för eventuella inkomster som uppkommer till följd av att verksamheten i ett broinstitut eller ett tillgångsförvaltningsbolag avvecklas.¹²⁷

¹²⁶ Artikel 61.1,2 i SRM-förordningen.

¹²⁷ Artikel 22 i SRM-förordningen.

1.11 Resolutionsfonden

EU:s medlemsstater är, enligt krishanteringsdirektivet, skyldiga att inrätta finansieringsarrangemang för att kunna täcka vissa kostnader som kan uppstå i samband med resolution. Sådana arrangemang brukar benämnas resolutionsfonder. Den gemensamma resolutionsfonden (Resolutionsfonden) är resolutionsfond för de medlemsstater som deltar i bankunionen. Fondens målnivå, användningsområde, finansiering och förvaltning regleras i SRM-förordningen. Formerna för hur SRF ska byggas upp och villkoren för användning av fondens medel under uppbyggnadsfasen regleras genom ett mellanstatligt avtal *Agreement on the transfer and mutualisation of contributions to the Single Resolution fund*. Avtalet ingicks i maj 2014 av alla EU-länder utom Sverige och Storbritannien.¹²⁸

1.11.1 Resolutionsfondens användningsområde

Resolutionsfonden får användas för att finansiera de utgifter som uppkommer när de resolutionsverktyg som fastställts inom resolutionsordningen, tillämpas.¹²⁹ Fonden får inte användas för att finansiera de administrationskostnader som uppstår i samband med resolution. Dessa kostnader ska bäras av branschen, men medlen kanaliseras i en särskild ordning (se avsnitt 1.10).

Reglerna som styr användningen av fondens medel är därmed de samma som återfinns i krishanteringsdirektivet.¹³⁰ Mer specifikt får fonden användas för att:¹³¹

- Garantera tillgångar och skulder som institutet i resolution (inkl. dess dotterbolag), ett broinstitut eller en tillgångsförvaltningsenhet har samt bevilja lån till dessa enheter.
- Köpa tillgångar från institutet i resolution.
- Lämna bidrag till (eller kapitalisera) ett broinstitut eller en tillgångsförvaltningsenhet.

¹²⁸ <http://register.consilium.europa.eu/doc/srv?l=EN&f=ST%208457%202014%20INIT>.

¹²⁹ Artikel 76.1 i SRM-förordningen.

¹³⁰ Artikel 44 i krishanteringsdirektivet.

¹³¹ Artikel 76.1, a-g i SRM-förordningen.

- Betala kompensation till aktie- eller fordringsägare som har fått en lägre ersättning än de skulle ha fått vid likvidation enligt normala insolvensförfaranden.
- Kompensation för att vissa skulder (helt eller delvis) undantas när skuldnedskrivningsverktyget (*bail-in*) tillämpas (se vidare nedan).
- En kombination av dessa användningsområden.

Resolutionsfonden får inte användas för att direkt absorbera förluster eller återkapitalisera ett institut.¹³² Om användningen av fondens medel enligt ovan resulterar i att ett instituts förluster förs över till den fonden kan fonden, under vissa förutsättningar, användas för att täcka dessa förluster.¹³³

Bidrag till förlustabsorbering och återkapitalisering vid skuldnedskrivning

Skuldnedskrivningsverktyget innebär, i korthet, att det egna kapitalet och de skulder som aktie- respektive fordringsägare innehar skrivs ner eller konverteras till nytt aktiekapital. När detta verktyg tillämpas ska vissa skulder undantas från nedskrivning (t.ex. säkerställda obligationer och de ersättningar som omfattas av en insättningsgaranti). Utöver dessa undantag kan resolutionsmyndigheterna, om synnerliga skäl föreligger, besluta om ytterligare undantag från tillämpningen av skuldnedskrivningsverktyget.¹³⁴ För att detta ska vara möjligt krävs att något av följande villkor är uppfyllt:

- Det är inte, trots uppriktiga ansträngningar, möjligt att skriva ned skulden inom rimlig tid.
- Undantaget är absolut nödvändigt och står i proportion till behovet av att institutet upprätthåller kritiska funktioner samt kan fortsätta med centrala verksamheter, tjänster och transaktioner.
- Undantaget är nödvändigt för att undvika omfattande spridningseffekter som skulle hota stabiliteten i det finansiella systemet och finansiell infrastruktur.
- Tillämpningen av skuldnedskrivning skulle leda till en sådan värdeförstörelse att förlusterna för andra borgenärer skulle bli högre än om

¹³² Artikel 76.3 i SRM-förordningen.

¹³³ Artikel 76.3 i SRM-förordningen.

¹³⁴ Artikel 27.5 i SRM-förordningen. Tillämpningen av ytterligare undantag kan göras för en hel skuld eller genom att begränsa hur mycket av skulden som ska skriva ned eller konverteras (Artikel 27.14).

undantaget inte tillämpades.

Om synnerliga skäl föreligger och ytterligare skulder undantas från skuldnedskrivning, kommer det innebära att det finns förluster i institutet som måste bäras av någon annan part. I det läget får Resolutionsfonden lämna bidrag till institutet för att täcka dessa förluster under förutsättning att skulderna inte kunnat överföras på andra fordringsägare (än de undantagna).¹³⁵ Fondens medel får, i detta fall, också användas för att återkapitalisera institutet genom att Resolutionsnämnden beslutar om att köpa aktier eller motsvarande instrument i institutet.¹³⁶

För att Resolutionsfonden ska kunna användas för att direkt absorbera förluster och återkapitalisering, krävs emellertid även att:

- i) Aktieägare och innehavare av andra kapitalinstrument har bidragit med 8 procent av institutets sammanlagda skulder (inklusive kapitalbasen) genom nedskrivning eller konvertering (eller på annat sätt) och att,
- ii) bidraget inte överstiger 5 procent av de sammanlagda skulderna (inklusive kapitalbasen).¹³⁷

I undantagsfall får ytterligare finansiering hämtas från alternativa finansieringskällor om:

- iii) den ovan nämnda femprocentsgränsen uppnåtts och
- iv) alla oprioriterade skulder utan säkerhet (förutom kvalificerade ersättningar) fullt ut skrivits ner eller konverterats.¹³⁸

Det kan noteras att krishanteringsdirektivet ger en medlemsstat möjlighet att använda sin resolutionsreserv för att absorbera förluster och återkapitalisera ett institut under förutsättning att aktie- och fordringsägare, genom nedskrivning eller konvertering (eller på annat sätt), bidragit med ett belopp på minst 20 procent av det berörda institutets riskvägda tillgångar.¹³⁹

¹³⁵ Artikel 27.6, a i SRM-förordningen.

¹³⁶ Artikel 27.6, b i SRM-förordningen.

¹³⁷ Artikel 76.3 samt Artikel 27.7, a-b i SRM-förordningen.

¹³⁸ Artikel 27.9, a-b i SRM-förordningen.

¹³⁹ Artikel 44.8, a i krishanteringsdirektivet.

För att kunna tillämpa denna möjlighet krävs dock att resolutionsreserven har tillgång till medel som uppgår till minst 3 procent av de garanterade insättningarna¹⁴⁰ och att det berörda institutet har konsoliderade tillgångar på mindre än 900 miljarder euro.¹⁴¹ SRM-förordningen säger uttryckligen att dessa bestämmelser i krishanteringsdirektivet inte ska tillämpas.¹⁴² I dagsläget är det bara Sverige som har en resolutionsfond som uppfyller kraven för att tillämpa möjligheten att använda 20 procent av de riskvägda tillgångarna istället för 8 procent av skulder och kapitalbas som grund för att kunna använda den för att absorbera förluster i och återkapitalisera ett institut.¹⁴³

1.11.2 Finansieringskällor

Förhandsbidrag

I linje med krishanteringsdirektivet ska den gemensamma resolutionsfonden finansieras genom förhandsbidrag¹⁴⁴ som tas ut från samtliga institut (enligt den definition som finns i artikel 2 i SRM-förordningen) i de deltagande medlemsstaterna, dvs.

- Betydande institut under ECB:s tillsyn.
- Mindre betydande institut under tillsyn av nationella tillsynsmyndigheter.
- Vissa gränsöverskridande koncerner inom Resolutionsmyndighetens ansvar.
- Dotterbolag till ett betydande institut med säte i en annan deltagande medlemsstat.
- Betydande filialer (i en deltagande medlemsstat) till ett institut med säte i tredje land.

Det innebär således att så gott som alla institut med tillstånd att driva verksamhet i en deltagande medlemsstat är med och finansierar fonden men att medel ur fonden får endast användas för resolutionsåtgärder i de institut

¹⁴⁰ Artikel 44.8, b i krishanteringsdirektivet.

¹⁴¹ Artikel 44.8, c i krishanteringsdirektivet.

¹⁴² Artikel 27.11 i SRM-förordningen.

¹⁴³ I Sverige är resolutionsreserven inte en fond i egentlig mening utan den benämns resolutionsreserv (Resolutionsreserven).

¹⁴⁴ I den svenska versionen av SRM-förordningen används termen "bidrag". Denna term torde i allt väsentligt vara utbytbar med "avgift".

som faller under Resolutionsnämndens direkta ansvar. Det är de nationella resolutionsmyndigheterna som ansvarar för att samla in bidragen.¹⁴⁵

Storleken på de årliga förhandsbidragen

Storleken på de årliga förhandsbidragen till Resolutionsfonden bestäms utifrån en målnivå (se vidare avsnitt 1.11.3).¹⁴⁶ Det sammanlagda, årliga avgiftsuttaget får inte överstiga 12,5 procent av målnivån.¹⁴⁷ De årliga bidragen per institut fördelas sedan utifrån

- i) en fast del som är proportionell mot institutets skulder exklusive kapitalbas och garanterade insättningar och
- ii) en riskjusterad del som ska baseras på ett antal kriterier som finns i krishanteringsdirektivet.¹⁴⁸

Relationen mellan den fasta delen och den riskjusterade delen ska eftersträva en balanserad fördelning av avgiftsuttaget mellan olika typer av banker. Små kreditinstitut och investeringsföretag betalar bara en fast del på mellan 1 000 euro och 50 000 euro (beroende på storleken på avgiftsbasen). Det årliga bidraget för institut vars totala tillgångar överstiger 1 miljard euro men inte 3 miljarder euro är till en del riskjusterat. För institut vars totala tillgångar överstiger 3 miljarder euro är hela det årliga bidraget riskjusterat.

Oåterkalleliga betalningsåtaganden

I stället för bidrag får ett institut begära att få tillgogdoräkna ett s.k. oåterkalleligt betalningsåtagande (*Irrevocable Payment Commitments*, IPC) gentemot det årliga belopp som institutet är ålagt att betala in till

¹⁴⁵ Artikel 67.4 i SRM-förordningen.

¹⁴⁶ Fram till dess att Resolutionsfonden nått sin målnivå bestäms de årliga bidragen som ett vägt genomsnitt av de bidrag som beräknats enligt de regler som finns i krishanteringsdirektivet och de bidrag som beräknats enligt SRM-förordningen. Över tiden beror en allt större del på det beräknings sätt som återfinns i SRM-förordningen. År 2023 beräknas de årliga avgifterna utslutande enligt den metoden. Skillnaderna mellan de båda sätten att beräkna de årliga bidragen till fonden är dels att krishanteringsdirektivet anger att fonden ska byggas upp under en tioårsperiod, medan SRM-förordningen anger en period på åtta år, dels att Resolutionsnämnden bestämde att bidraget skulle vara 1,05 procent av garanterade insättningar 2015 att jämföras med 1 procent av garanterade insättningar 2014 enligt krishanteringsdirektivet. Se vidare SRB (2016). "Single Resolution Fund", May 2016, Single Resolution Board (SRB).

¹⁴⁷ Artikel 70.2 i SRM-förordningen.

¹⁴⁸ Artikel 103.7 i krishanteringsdirektivet anger ett antal kriterier som ska beaktas vid fastställandet av den riskjusterade delen så som institutets riskexponering (b.l.a. omfattningen av dess handel, exponeringar utanför balansräkningen och skuldsättning), stabiliteten och variationen i institutets finansieringskällor, institutets finansiella situation, sannolikheten för att en ordnad resolution av institutet inleds, omfattningen av tidigare extraordinärt offentligt finansiellt stöd till institutet, komplexiteten i institutets struktur och möjligheten till resolution samt institutets betydelse för stabiliteten i det finansiella systemet eller ekonomin i en eller flera medlemsstater.

Resolutionsfonden.¹⁴⁹ Ett sådant åtagande innebär att institutet åtar sig att betala en viss andel av ett årligt förhandsbidrag vid ett senare datum. Andelen åtaganden (av det årliga bidraget) får inte vara högre än 30 procent av de totala bidrag som samlats in till Resolutionsfonden. Resolutionsnämnden har därefter beslutat att andelen oåterkalleliga åtaganden får vara 15 procent av det årliga bidraget.¹⁵⁰

Betalningsåtagandena måste fullt ut backas upp av säkerheter med låg risk och som tredje part inte kan göra anspråk på och som kan stå till förfogande för åtgärder som ryms inom Resolutionsfondens uppdrag.¹⁵¹ Resolutionsnämnden har beslutat att den enda godtagbara säkerheten är kontanter.¹⁵²

Extraordinära efterhandsbidrag

Om de disponibla medel som finns i fonden inte räcker till för att täcka förluster eller andra kostnader som uppstår när resolutionsåtgärder vidtas, ska s.k. extraordinära efterhandsbidrag samlas in. Dessa bidrag ska beräknas och fördelas mellan instituten på samma sätt som förhandsbidragen. Det totala beloppet för extraordinära efterhandsbidrag får per år inte vara större än tre årliga förhandsbidrag.¹⁵³

Om uttaget av extraordinära efterhandsbidrag skulle leda till att ett institut får finansiella problem, kan Resolutionsnämnden, på eget initiativ (efter att ha hört med den nationella resolutionsmyndigheten) eller på förslag av en nationell resolutionsmyndighet, helt eller delvis skjuta upp en betalning av ett sådant bidrag. Bidraget kan som längst skjutas upp i sex månader (men kan skjutas upp längre på institutets begäran) och ska återbetalas när den finansiella situationen har förbättrats.¹⁵⁴

¹⁴⁹ Artikel 70.3 i SRM-förordningen. De närmare bestämmelserna om begäran om oåterkalleliga betalningsåtaganden finns i Rådets genomförandeförordning (EU) 2015/81 av den 19 december 2014, artikel 7.

¹⁵⁰ SRB (2018). "Use of Irrevocable Payment Commitments during the 2018 ex-ante contribution to the Single Resolution Fund (deadline. 23 May 2018", brev 11 april 2018. Tillgängligt via https://www.bafin.de/SharedDocs/Downloads/EN/Anlage/dl_anlage_180426_SRB_IPC_Letter_to_institutions_A_en.pdf?__blob=publicationFile&v=1

¹⁵¹ Artikel 70.3 i SRM-förordningen.

¹⁵² Se fotnot 150 i SRM-förordningen.

¹⁵³ Artikel 71.1 i SRM-förordningen.

¹⁵⁴ Artikel 71.2 i SRM-förordningen.

Frivillig utlåning mellan resolutionsfonder

Skulle förhandsbidragen visa sig vara otillräckliga och varken de extraordinära efterhandsbidragen eller annan, alternativ finansiering finns tillgänglig, ska Resolutionsnämnden begära frivilliga lån från finansieringsarrangemang (resolutionsreserver) i medlemsstater som inte deltar i bankunionen.¹⁵⁵ Under den tid Resolutionsfonden byggs upp finns särskilda arrangemang för temporära transfereringar mellan de deltagande medlemsstaterna (se vidare avsnitt 1.11.3).

Medlemsstaterna ska, enligt krishanteringsdirektivet, se till att deras finansieringsarrangemang (resolutionsfonder) har befogenhet att låna ut till andra finansieringsarrangemang.¹⁵⁶ Det är, i det här fallet, de ansvariga för finansieringsarrangemanget i den medlemsstaten som inte deltar i bankunionen, som ska besluta att låna ut till Resolutionsfonden. Sådana medlemsstater får kräva att beslutet fattas efter samråd med, eller med samtycke från, det behöriga ministeriet eller regeringen.¹⁵⁷ De övriga villkoren för den frivilliga utlåningen regleras också i krishanteringsdirektivet.¹⁵⁸

Alternativ finansiering

Som nämndes ovan kan, under vissa extraordinära omständigheter, förlustabsorbering och återkapitalisering finansieras med alternativa finansieringskällor. Med alternativa finansieringskällor avses de lån och andra former av stöd som Resolutionsnämnden ingår avtal om med institut, finansiella institut eller andra tredje parter.¹⁵⁹ Ett exempel på en sådan tredje part är den Europeiska stabiliseringsmekanismen, ESM. Finansiering från alternativa källor förutsätter emellertid att varken förhandsbidrag eller efterhandsbidrag finns tillgängliga eller täcker fondens kostnader i samband med att resolutionsåtgärder genomförs.

Insättningsgarantimedel i resolution

Om ett institut hamnar i resolution ska, som redan nämnts, insättarnas insättningar (upp till en viss nivå) grantanteras.¹⁶⁰ Det innebär att den del av

¹⁵⁵ Artikel 72.1, a-c i SRM-förordningen.

¹⁵⁶ Artikel 106.2 i krishanteringsdirektivet.

¹⁵⁷ Artikel 106.3 i krishanteringsdirektivet.

¹⁵⁸ Artikel 106.4–6 i krishanteringsdirektivet.

¹⁵⁹ Artikel 73.1 i SRM-förordningen.

¹⁶⁰ Artikel 79 i SRM-förordningen. Artikel 109 i krishanteringsdirektivet.

institutets skulder som de garanterade insättningarna utgör inte kan skrivas ner eller konverteras. Enligt krishanteringsdirektivet ska insättarnas fordringar inte övertas av andra fordringsägare, utan det är insättningsgarantisystemet som ska träda in i de garanterade insättarnas ställe. Av krishanteringsdirektivet framgår att om resolutionsmyndigheten vidtar en resolutionsåtgärd som medför att fordringsägare får bära förluster samtidigt som garanterade ersättare får fortsatt tillgång till sina insättningar ska insättningsgarantisystemet betala ut ersättning. Ersättningen ska motsvara de förluster som garanterade ersättare hade fått bära om deras insättningar inte hade varit garanterade. Insättningsgarantisystemets ansvar ska inte i något fall vara större än beloppet för förluster som det hade varit tvunget att stå för om institutet hade avvecklats under normala insolvensförfaranden.

När skuldnedskrivningsinstrumentet används – och insättningsgarantin träder in och kompenserar för att de garanterade insättningarna inte kan skrivas ned eller konverteras - ska insättningsgarantisystemet inte vara skyldigt att lämna bidrag till kostnaderna för att återkapitalisera institutet eller ett broinstitut. I Sverige har lagstiftaren valt att tolka denna bestämmelse som att det är möjligt att använda insättningsgarantisystemet för sådana syften.¹⁶¹

Enligt krishanteringsdirektivet får insättningsgarantisystemets åtagande vid resolution inte överstiga 50 procent av dess målnivå.¹⁶² En medlemsstat kan dock fastställa en högre gräns med hänsyn till banksektorns särdrag. För medlemsstaterna gäller att insättningsgarantifonderna ska uppgå till minst 0,8 procent av de garanterade insättningarna senast 2024. Med andra ord begränsas bidraget från insättningsgarantifonderna (vid resolution) till 0,4 procent av de garanterade insättningarna. Krishanteringsdirektivet anger emellertid inget om vad som händer i det fall det belopp som insättarna skulle ha burit om deras insättningar inte var garanterade, överstiger 0,4 procent av de garanterade insättningarna.

¹⁶¹ Se resonemang i Prop. 2015/16:5, s. 663–664. Lagen (1995:1571) om insättningsgaranti ger en möjlighet att låta insättningsgarantifonden tillskjuta medel för att kapitalisera ett institut i resolution eller ett broinstitut.

¹⁶² Artikel 79 i SRM-förordningen.

1.11.3 Resolutionsfondens uppbyggnad och målnivå

Resolutionsfonden ska vid utgången av 2023 uppgå till minst 1 procent av alla garanterade insättningar i alla institut i alla deltagande medlemsstater.¹⁶³ Det motsvarar ca 60 miljarder euro. Varje år fastställer Resolutionsnämnden en målnivå för det aktuella målet. Målet uttrycks som en procentsats av föregående års garanterade insättningar. För 2018 var målet 1,15 procent av 2017 års garanterade insättningar, vilket motsvarade 8,1 miljarder euro.¹⁶⁴ 2018 års belopp uppgick till 7,5 miljarder euro, 2019 7,8 miljarder euron.¹⁶⁵ Det faktum att det finns skillnader mellan målnivån och det belopp som faktiskt samlas in beror på två faktorer. För det första sker vissa ändringar och revideringar av avgiftsunderlaget. För det andra sker en avräkning från de årliga beloppen för de avgifter som samlades in för 2015 enligt krishanteringsdirektivets bestämmelser. Det innebär att de medlemsstater som samlat in förhandsbidrag i sina resolutionsfonder 2015, dvs. året innan Resolutionsfonden instiftades, får tillgodoräkna sig dessa för de kommande åren t.o.m. 2023.¹⁶⁶

Per den 1 juli 2018 var fondens behållning 24,9 miljarder euro. Skulle fondens balans understiga 0,5 procent av de garanterade ersättningarna (dvs. mindre än hälften av målnivån) kan Resolutionsnämnden förlänga uppbyggnadsperioden med högst fyra år.¹⁶⁷ Om fondens medel, efter det att målnivån nåtts, skulle ha minskat till två tredjedelar av målnivån, ska bidragen sättas så att målnivån åter nås inom sex år.¹⁶⁸ Om målnivån inte nås till senast utgången av 2023 ska bidrag fortsätta samlas in till dess att målnivån nås.¹⁶⁹

Bidragen till fonden ska vara så jämt fördelade över tiden som möjligt under uppbyggnadsfasen. Hänsyn ska också tas till konjunkturläget och beräkningen av de årliga bidragen ska ta hänsyn till om avgifterna kan få en

¹⁶³ Artikel 69.1 i SRM-förordningen.

¹⁶⁴ Hur stor andel av föregående års garanterade insättningar som ska utgöra underlag för målnivån kan variera från år till år, t.ex. beroende på hur de garanterade insättningarna förväntas utvecklas under kommande år.

¹⁶⁵ <https://srb.europa.eu/en/content/ex-ante-contributions-0>

¹⁶⁶ Se IGA Artikel 3.

¹⁶⁷ Artikel 69.3 i SRM-förordningen.

¹⁶⁸ Ibid.

¹⁶⁹ Artikel 69.4 i SRM-förordningen.

procyklisk inverkan på instituten (dvs. att de blir högre när institutens finansiella ställning försvagas och vice versa).¹⁷⁰

Kommissionen har utfärdat närmare bestämmelser med kriterier för dels hur de bidrag som betalas till fonden ska fördelas över tiden, dels tidsperioderna för att nå målnivån för Resolutionsfonden om denna inte nåtts i tid respektive om det skett (betydande) utbetalningar.¹⁷¹

Ökad ömsesidighet

När Resolutionsfondens målnivå förväntas vara uppnådd vid utgången av 2023 ska fonden vara fullt ut ömsesidig. Det innebär att det inte kommer att finnas några nationellt öronmärkta medel för att finansiera resolutionsåtgärder. Infasningen till full ömsesidighet sker gradvis under en åttaårsperiod. Under infasningsperioden, ska, enligt det mellanstatliga avtalet, inbetalade medel årligen föras till nationella ”fack” (*compartments*).¹⁷² Fackens storlek beror av hur stora bidrag som instituten i respektive medlemsstat som ingått avtalet – nedan benämnda kontraktspart - ska betala i enlighet med SRM-förordningen.¹⁷³

De nationella facken blir i ökande (progressiv) grad ömsesidiga. I slutet av uppbyggnadsfasen (dvs. fr.o.m. 2024) kommer de nationella facken att upphöra och fonden blir då fullt ut ömsesidig. Den gradvisa ömsesidigheten innebär, enligt det mellanstatliga avtalet, också regler för hur fondens medel får användas för att finansiera resolutionsåtgärder.¹⁷⁴

- i) I första hand ska medel ur det fack som tillhör den kontraktspart i vilken institutet i resolution är etablerat eller har sitt tillstånd. År 2020 ska 27 procent av medlen i det nationella facket användas för att täcka resolutionskostnaderna innan medel ur den ömsesidiga delen får användas.
- ii) Om medlen i det nationella facket inte räcker till ska resterande kostnader täckas av medel från den ömsesidiga delen. År 2020 kan maximalt 80 procent av kostnaderna täckas av alla andra fack (inklusive det nationella facket) användas.
- iii) Om medlen enligt i) och ii) inte räcker till ska resterande del täckas av de medel som (eventuellt) finns kvar i det nationella facket.

¹⁷⁰ Artikel 69.2 i SRM-förordningen.

¹⁷¹ Kommissionens delegerade förordning (EU) 2017/7467.

¹⁷² IGA Artikel 4.1.

¹⁷³ IGA Artikel 4.2.

¹⁷⁴ IGA Artikel 5.1, (a)-(e).

- iv) Om medlen enligt i-iii) fortfarande inte räcker ska extraordinära bidrag samlas in från institut i berörda kontraktsparter och föras till respektive nationellt fack.
- v) Som en sista finansieringskälla, kan Resolutionsnämnden söka externa lån eller andra former av stöd alternativt att besluta om överbrygningsfinansiering i form av tillfälliga överföringar mellan nationella fack, (s.k. *Loan Facility Agreements*, LFA).¹⁷⁵

Användning av medel vid koncernresolution

Vid resolution av en gränsöverskridande koncern gäller att kostnaderna för resolutionen ska fördelas mellan berörda kontraktsparter i proportion till hur mycket respektive enhet (inom koncernen) har bidragit till respektive kontraktsparts fack som andel av dessa enheters totala bidrag till alla (berörda) kontraktsparters fack. När det sedan gäller fördelningen av tillgängliga medel i Resolutionsfonden mellan berörda kontraktsparters fack ska den följa samma princip som gäller för fördelningen av kostnaderna. När det gäller steg iii) och iv) gäller fördelningen mellan de fack som inte bidragit med tillräckliga medel i stegen innan. Om någon kontraktspart, i vilken en enhet inom en gränsöverskridande koncern i resolution är etablerad, inte använt upp de medel som finns tillgängliga i det nationella facket, ska de outnyttjade medlen användas för att täcka resolutionskostnaderna för de andra enheterna i koncernen.

Påfyllning av fonden

Enligt SRM-förordningen¹⁷⁶ ska, som redan nämnts, fonden återställas så att den når målnivån genom att ta ut extra förhandsavgifter.¹⁷⁷ Fonden kan fyllas på (och återställas) på tre sätt:

1. genom intäkter från förvaltningen av fonden,
2. genom intäkter som eventuellt uppstår som ett resultat av resolution (t.ex. att ett broinstitut säljer aktier) eller

¹⁷⁵ På begäran av en medlemsstat kan Resolutionsnämndens plenarsession, med enkel majoritet, besluta om en tillfällig överföring från en eller flera nationella fack (IGA Artikel 7). Medlemsstater som ska bidra har 4 dagar på sig att invända mot beslutet och beslutet kan då upphävas. Invändningarna måste dock uppfylla vissa villkor. De medel som överförs från nationella fack får inte överstiga 50 procent av den delen av respektive nationellt fack som inte är ömsesidig. De temporära bidragen (plus ränta) ska betalas tillbaka genom att "bidragmottagaren" samlar in efterhandsbidrag från instituten i den egna medlemsstaten. År 2017 hade Resolutionsnämnden ingått avtal med samtliga 19 deltagande medlemsstater om temporära överföringar mellan nationella fack (se <https://srb.europa.eu/en/node/196>).

¹⁷⁶ Artikel 69.4 i SRM-förordningen.

¹⁷⁷ IGA Artikel 6.1.

3. genom ytterligare förhandsbidrag.

Den avkastning som förvaltningen av Resolutionsfonden ger ska fördelas mellan de nationella facken pro rata i förhållande till deras tillgängliga medel.¹⁷⁸ Om resolutionsåtgärder leder till intäkter för fonden ska dessa fördelas mellan de olika nationella facken efter hur mycket respektive fack bidragit med till att täcka resolutionskostnaderna.¹⁷⁹

Under övergångsperioden (dvs. t.o.m. 2023) ska SRF återställas till målnivån genom att ytterligare förhandsbidrag samlas in. Förhandsbidragen ska tillföras SRF på följande sätt: den kontraktspart som berörs av resolution ska föra medel till den delen av det nationella facket som ännu inte blivit ömsesidig och alla kontraktsparter ska föra medel till den del av de nationella facken som är ömsesidiga.¹⁸⁰

1.11.4 Användandet av Resolutionsfonden för medlemsstater i nära samarbete

En medlemsstat, vars valuta inte är euron, men som genom ett nära samarbete blir en del av den gemensamma tillsynsmekanismen och den gemensamma resolutionsmekanismen får använda medel ur den gemensamma resolutionsfonden. En sådan medlemsstat måste betala in ett engångsbelopp motsvarande dess ”beting” i förhållande till målnivån för Resolutionsfonden. Med andra ord ska ett lika stort belopp betalas in som om medlemsstaten hade varit med från början (dvs. när det mellanstatliga trädde i kraft).¹⁸¹ Eventuella kostnader som medlemsstaten i nära samarbete har haft för resolution på sitt eget territorium efter det att det mellanstatliga avtalet trätt i kraft ska dras bort från det belopp som ska överföras till Resolutionsfonden.¹⁸²

Om ECB, som ett resultat av en tillgångskvalitetsbedömning i samband med att ett nära samarbete inleds¹⁸³, finner att ett (eller flera) institut fallerat

¹⁷⁸ IGA Artikel 5.2.

¹⁷⁹ Ibid.

¹⁸⁰ IGA Artikel 6.2, a-b.

¹⁸¹ IGA Artikel 8.1.

¹⁸² IGA Artikel 8.2.

¹⁸³ Artikel 7.2, b i SRM-förordningen.

eller är nära att fallera, ska kostnader för eventuella resolutionsåtgärder inte belasta Resolutionsfonden.¹⁸⁴

Skulle ett nära samarbete avslutas har medlemsstaten rätt att få tillbaka de medel som betalats in till fonden (med avdrag för kostnader för resolution). Villkoren för återbetalningen ska fastställas av Resolutionsnämnden i överenskommelse med medlemsstaten som vill avsluta det nära samarbetet.¹⁸⁵ I första hand betalas den del som eventuellt finns kvar i det nationella facket. Om dessa medel inte räcker till för att den medlemsstat som lämnat samarbetet ska kunna upprätta en nationell resolutionsreserv enligt kraven i krishanteringsdirektivet, ska medel återbetalas även från den del av Resolutionsfonden som är ömsesidig (dvs. efter övergångsperioden den fullt ut ömsesidiga fonden).

Storleken på det belopp som ska betalas ut från den ömsesidiga delen eller efter övergångsbestämmelserna (dvs. efter 2023) ska bedömas utifrån följande kriterier:¹⁸⁶

- På vilket sätt det nära samarbetet avslutats
- Förekomsten av pågående resolutionsinsatser
- Konjunkturcykeln i medlemsstaten som vill avsluta samarbetet.

1.11.5 Förvaltning av Resolutionsfonden

Resolutionsnämnden ska förvalta Resolutionsfonden utifrån en försiktig investeringsstrategi. Den Resolutionsfondens tillgångar ska investeras i obligationer som utfärdas av medlemsstater eller mellanstatliga organisationer. Fonden kan också investera i tillgångar med hög likviditet och med hög kreditvärdighet.¹⁸⁷ Kommissionen har utfärdat närmare bestämmelser för fondens förvaltning.¹⁸⁸ Bestämmelserna handlar t.ex. om att fondens investeringar ska vara sektorsvist och geografiskt diversifierad samt om begränsningar i exponeringar mot enskilda emissioner och emittenter.

¹⁸⁴ IGA Artikel 8.4.

¹⁸⁵ Artikel 4.3 i SRM-förordningen.

¹⁸⁶ Artikel 4.3, a-c i SRM-förordningen.

¹⁸⁷ Artikel 75.3 i SRM-förordningen.

¹⁸⁸ Kommissionens delegerade förordning (EU) 2016/451 av den 16 december 2015.